

les marked eller en væsentlig del af dette forbudt, når handelen mellem Medlemsstaterne på ugunstig måde påvirkes deraf. Der nævnes i artiklen eksempler på sådant misbrug, nemlig påtvingelse af urimelige forretningsbetingelser, begrænsning af produktion, afsætning og teknisk udvikling til skade for forbrugerne, fastsættelse af ulige vilkår for forskellige handelspartnere og fastsættelse af vilkår om tillægsydelser uden forbindelse med det, der handles om. Dominerende stilling antages at foreligge, når en eller flere virksomheder ved produktion, distribution, finansielle midler eller på anden måde har en sådan stilling inden for et vist varemarked, at virksomheden eller virksomhederne er unddraget effektiv konkurrence. Også virksomheder hjemmehørende i tredielande kan være dominerende på det fælles marked. Artikel 86 forbyder ikke en dominerende stilling som sådan, eller handlinger til opnåelse heraf, f. eks. fusioner og erhvervelse af datterselskaber. Det er misbruget af en dominerende stilling, som forbydes. Kommissionen træffer afgørelse fra tilfælde til tilfælde om, hvorvidt misbrug finder sted.

I artiklerne 87 og 89 gives hjemmel for Fællesskabets institutioner til at fastsætte nærmere forskrifter om anvendelsen af reglerne i artikel 85 og 86. På grundlag heraf har Rådet i en række forordninger fastsat generelle retningslinier. Kommissionen har udstedt forordninger til reglernes gennemførelse i praksis i overensstemmelse med de af Rådet fastsatte retningslinier. Der henvises herom til Tillæg 2.

Ifølge artikel 90 finder Traktatens bestemmelser principielt også anvendelse på virksomhed af offentlig karakter. Blandt Traktatens bestemmelser fremhæves herved konkurrencereglerne i artiklerne 85-94, samt den almindelige regel om undladelse af diskrimination i artikel 7. Udenfor Traktatens bestemmelser falder den offentlige (centrale, regionale og lokale) administration i det omfang, hvori denne udfolder sædvanlig administrativ virksomhed; dette antages at gælde, også når det offentlige i forbindelse med sådan administrativ virksomhed optræder som køber af varer til eget forbrug. For at en institution eller en forvaltningsgren kan betegnes som en af artikel 90 omfattet offentlig virksomhed, vil det normalt være en betingelse, at den deltager aktivt i det økonomiske liv, og at offentlige myndigheder har en afgørende indflydelse på virksomheden.

Virksomheder, som for det offentlige udfører ydelser af almenyttig art, for eksempel forsyning med gas, vand og elektricitet, eller som har karakter af fiskale monopoler, for eksempel tobak- og tændstikmonopoler, omfattes af Traktatens bestemmelser, herunder især konkurrencereglerne, men kun »i det omfang anvendelsen af disse bestemmelser ikke retligt eller faktisk hindrer opfyldelsen af de særlige opgaver, som er betroet dem«. Denne undtagelse må dog ikke påvirke udviklingen af samhandelen i et omfang, der strider mod Fællesskabets interesse.

Kommissionen hjemles beføjelse til ved direktiver og beslutninger rettet til Medlemsstaterne at søge bestemmelserne i artikel 90 efterlevet.

Traktaten indeholder et særligt regelsæt for den indgriben eller påvirkning, som består i, at myndighederne i Medlemsstaterne med statsmidler yder støtte til bestemte virksomheder eller erhvervsgræne. Dette regelsæts centrale indhold er en begrænsning af sådan støtte til visse områder, hvor den skønnes nødvendig. Hovedreglen er ifølge artikel 92, at statsstøtte, som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene, anses for uforenelig med det fælles marked, i det omfang handelen mellem Medlemsstaterne påvirkes deraf. Denne hovedregel om statsstøtte antages også at gælde indirekte støtte som for eksempel skattelettelser, særlige kreditordninger, toldrefusion og lignende. Udenfor falder visse støtteforanstaltninger, som udtrykkelig angives at være forenelige med det fælles marked. Det drejer sig om støtte af social karakter, der ydes til den enkelte forbruger, forudsat at der ikke diskrimineres med hensyn til varernes oprindelse, og om støtte, der gives for at råde bod på skader, forårsaget af naturkatastrofer og andre usædvanlige begivenheder. Forenelige med det fælles marked kan efter omstændighederne dernæst være en række foranstaltninger til fremme af specifikke økonomiske udviklingsformål.

Af artikel 94 fremgår, at de nærmere betingelser herfor så vidt muligt bør fastlægges af Rådet i form af forordninger. Blandt foranstaltninger, som efter omstændighederne kan betragtes som forenelige med Fællesmarkedet, nævnes støtte til fremme af den økonomiske udvikling i områder med usædvanlig lav levestandard eller med alvorlig arbejdsløshed, støtte til virkeliggørelse af projekter af fælleseuro-